

רענן לוריא מדבר:

האם זה רק מקרה ששבוע לאחר הודעתו של שמיר שאינו מוכן לדבר עם אש"ף, לא משום שהם טרוריסטים אלא משום שהם תובעים מדינה פלסטינית, הודיע "האדיאולוג" של אש"ף, חאלד חסן ש. חמשה דקות לאחר הקמת המדינה הפלסטינית תוכרו קונפריציה עם ירדן. ●●● ובשמאל, בין "חד גריא" ל"אחרינו המבול" כבר מזמזמים את "SHAMIR, YOU'LL NEVER WALK ALONE" ●●●

ברוסיה מסתובבות כריחות שגורבאצ'וב הוא בעצם סוכן אמריקאי. במצורת זאב מתחילת להסתובב אותן כריחות, רק ששם זה על ארנס. ●●● תשאלו את בוש. ●●● העובדה שבייקר ובוש צלצלו לארנס מהמטוס שהחזירם ממאלטה, ושכחו את שמיר, עדיין לא אומר שיש כאן יחסי עובד-מעביד, ובכלל, החברים לא חושבים שפרופסורים הם נושא לבדיחות. ●●● מי אמר שממשלת ישראל שוללת את רעיון הטרנספר. הנה ברגע זה ממש "מועברים" פליטים ערביים מ"מחנה קנדה" שבמצרים לתל-סולטן שבישראל. מוזר רק שפעילי השמאל בישראל אינם "שוכבים תחת גלגלי המשאיות" המעבירות כשיטתיות את הפליטים אל מעבר לגבול (המצרי). נראה שמוסר, לפי פירושו השמאלני, תלוי בכיוונים של הטרנספר ולא בעצם הכוונות. אגב, מעניין כמה בתים חרשים שנבנים עכשיו בתל-סולטן יפוצצו או יאטמו בעקבות גילויים עתידיים של פעילות חבלנית עויינת בשכונה. ●●● אפשר להתחיל להמר על מספרים ●●● במקביל לחתימת הסכם שמיתת חובות הקיבוצים מתכננים בקיבוץ הארצי הפרה המונית של החוק האוסר מפגשים עם אש"ף. ●●● החברים שמשלמים מיסים, מכסים את חובות הקיבוצים ומממנים בעל כורחם הפרה המונית של החוק, מקווים שמבין 500 הקיבוצים המאשרים שיזכו לנסיעה הינם למצריים (ללחץ ידדים לרוצחים) לא יהיה אף אחד ששמו יוסי כהן. כן, אותו שם שמייך עם הכנסו למצריים נורם לכלא. אחרת עוד יהיה לנו אייבי נתן נוסף, הפעם במצריים — ואצלם אין אפשרות לחפשות תיקונים. ●●● ואפשר להסתכל על כל העניין גם בצורה מתמטית: על כל מחבל שנשלח שבוע עובר ע"י יאסר ערפאת לפיגוע המוני בישראל שולח הקיבוץ הארצי מאה מאנשיו ללחוף את ידיו. ●●● החברים שאוהבים מתמטיקה שמעו שבצורת יפתחו רכבת שנוסעת במהירות 480 קמ"ש. הצרפתים לבטח לא יודעים לא שאלו ישראל תוותר על חוץ. ישראל הגדולה" (כפי שבייקר המליץ והשמאל בישראל מדרבן), נזדקק לנסיעה של פחות מרקה וחמישים ושלוש שניות ברכבת הצרפתית, כדי לזרז את מדינתנו מורח למערב. ●●● עכשיו אולי מוכן מרדכי מקפדיים ברכבת ישראל שלא לפתח רכבות מהירות. הפיתוח עוד עלול להספיע על אופן הצבעת הנוסעים. ●●● במערך כבר לא יודעים מי הרבון יותר גדול: עוזה למדינת ישראל או שימון ממפלגת העבודה. משהיה, כנראה, לא ייפטרו כל-כך מהר. ●●● בעוד חבר לשכת מפלגת העבודה, ימין סוטה, שולח מברקים לבוש וגורבאצ'וב כדי שימנעו את עליית יהודי רוסיה לישראל, פוקד ח"כ רמון על אנשי סיעתו שלא להצטרף להחלטת הכנסת בעניין אסירי ציון בתימן. וכל זה מכיון שיוזם ההחלטה (שהתקבלה) היה רחבעם (גנרדי) זאבי. ●●● לא פלא שקבוצה במערך החליטה להקים את מפ"א מחדש. ●●● על אריה מקל מספרים שהתמנה לתפקידו ב"רשות השידור" כדי שישמור על "חובת הצניבור לדעת" נושאים שפורשיים מבט חושבים שראויים להישמר בסוד. מינוי מקל ולא אדם אחר לתפקיד — זו כנראה הסיבה שהטלוויזיה היתה הכלי התקשורתי היחיד שהתעלם במופגן מהמפתח בהסתדרות הסטודנטים הארצית. ●●● החברים שמעו שבמקביל לארגון "הורים נגד שת"ק" מתארגנת קבוצה של "בנים נגד שת"ק" כי מי יכול לחיות עם הורים נודניקים שכלאה. ●●●

"סוף סוף הם מתחילים להסתדר בינים, שוורדנזה!"

לו הייתי שר החוץ!"

אורי יעקב

אותי: "רק אתה תביא את השלום" אמרו לי. "אתה גדול", אתה חרגול, ואני נסחפתי. מה הייתי צריך את כל הטרקים האלה עם הוועידה הבין לאומית ומסמך לונדון, ושיתוף הפעולה? עם חוסיין ועם מובארכ ועם שולץ מאחורי גבו של שמיר. מה הייתי צריך זה? תגיד שהוא "רוצה את השלום", האינצ' בי. זה חזק, זה עובד. העם אהב את ממשלת האחרות. איך הם לא הבינו איך? איזה אטון. עכשיו הכול אבוד. אני לא יכול יותר, מים...

הם, אשמים בכל. הרסו אותי. מה הייתי צריך את הילדים האלה? נעמי פרס? כינו אותם, "חבורת הבלייזר", ואני התלהבת, כמרו אידיוט. איפה הם היו? הדומגם הזה מאת מסתובב לו בעולם. השני מיד אחרי הבחירות ברח לניו-יורק. והשלישי, הוא כבר מתנהג כשר אוצר. הוא קובע מה זה כלכלה, עוני, מה זה לתת הכול הוא יודע. בסוף אני צריך לספוג הכול, האחריות נופלת עלי. למה הוא עושה לי את זה למה? פעם הוא לא היה מעז לפתוח את הפה בלי לשאול אותי. הפורל של פרס? אמר עליי רבין. היום הוא חושב שאני הפורל שלו. הוא בכלל לא מתייחס אלי. אני כמו סמרטוט. בגדו בי. גם חוסיין, אחרי כל שיתוף הפעולה שהיה בינינו, הרס לי את האופציה הירדנית. ומובארכ גם הוא ליכלך. חשבתי שהוא תהה, אחרי שנתתי לו את טאבה על מגש של כסף. למה הוא היה צריך לשכנע את אש"ף לקבל את חמש הנקודות של בייקר. והבייקר הזה ממש אידיוט. הרי בזמן שהנץ ביקר באר"ב גם אני הייתי שם. מה סתם נסעתי? למה עם חמש הנקודות שלו למה? הם הרי מכירים אותי. "איתי" הם היו עושים הצגה גדולה אבל הכול היה נגמר בחמש דקות, או למה? אמא אני לא יכול יותר. איפה יוסי? עוד מעט ידלוקו האורות כושינגטון, המצלמות, כינוק, רשתות הטלוויזיה ישדרו וכל מהדרות החרשות יפתחו ב.שר החוץ הישראלי". זה ישגע אותי. חייבים לעשות משהו. אולי בכל זאת יש עוד סיכוי, יוסי איפה אתה? מה עם האגודה? דיברת עם פורושי? תגיד לדרעי שהוא יהיה ראש ממשלה. ראש ממשלה! אני רוצה להיות רק שר חוץ. רק שר חוץ רק שר חוץ..."

"הנה הוא עומד לצאת לפסגת שרי החוץ כושינגטון. מה שהיה פסגת שאיפומי, פסגת חלומותי הולך ומתגשם. אבל לא אני אהיה שם, לא איש השלום. למה זה קרה לי? איך זה קרה לי? עכשיו הכול אבוד, אני יודע, אני מכיר את הדינמיקה של התהליך. ברגע שזה מתחיל אי אפשר לעצור את זה. לא ש"ס, לא אגודה, לא פורושי ולא דרעי. אני לא יכול יותר, אני לא יכול. איפה יוסי?"

"הוא יהיה שם ולא אני וכשיצא מחדר הדיונים, מאות נציגי כלי התקשורת יחכו לו שם. לו ולא לי. ובזמן שעיני כל העולם יהיו נשואות לושינגטון, אני אשב לי כאן ואתעסק בקו העוני, באבטלה, בקיצוצים ובמדר. מה לא ככלל מעניין אותי? למה? אני לא יכול יותר, תביאו מים..."

"מה הייתי צריך את הצרה הזאת? אני יודע שראש ממשלה הכי מתאים לי, ממש תפור עלי, לא פחות מזה. בסדר זה לא הלך, או לפחות משרד החוץ. למה ויתרתי למה? איפה יוסי? כאן אתה לא יכול לעבוד על אף אחד, אפילו התרגיל של מאה הפרוייקטים לא הלך. כולם קלטו את העניין. כל החלטה לא נכונה, כל נתון, כל תרגיל, מיד זוכים לתגובה של פרופסורים, של פוליטיקאים ושל מקצוענים מהמשרד. זה לא משרד החוץ, שם הכול חסוי והכול בשליטתך ואתה מדליף מה שאתה רוצה, ומה שנוח לך. שם אתה שולט בכיוון, בתוכן ובכותרות, ואילו כאן שולטים בך המדר, שרי העוני, האבטלה, הקיצוצים, הקיבוץ צים, ההסתדרות, חברי המרכז. למה ויתרתי? כולם עברו עלי, כולם הטעו אותי, כולם בגדו בי. אני לא יכול יותר אני לא יכול. מים, מים..."

"אחות, אחות, איפה האחות. מה איזה אחות? אני לא מבין איפה יוסי? אחרי פולין אמרתי לו שבמקום המגהצת ביא לא אחות. כשביל מה אני צריך מגהצת או אני לא נוסע לושינגי טון. תגידו לי כשביל מה. נמצבי צריך אחות. אחת שלא תעשה עניין מכל התעלפות קטנה. איפה יוסי הוא מתחיל להרגיז אותי, נשבר לי ממנו. הכל אבוד. היה צורך לעזור לי, להרגיע אותי. הם יודעים שאני לא יכול להיות מספר שניים, או במקום לרסן ולהרריך אותי, הם עודדו

החברים של אופירה

3.1. ערב. שחט אותי בן חיי"ק (בזמנו בעיתון). מי אמר שהאונתיפארה לא זוחלת, מצורה זאב...